

Josep Virgili. Les claus de l'addicció al món esperantista

El llagosterenc Josep Virgili va iniciar-se en aquest món de molt jove, quan les notícies que apareixien a la premsa sobre les activitats esperantistes de Girona Espero i que parlaven de la unió i la fraternitat entre els pobles el varen començar a interessar. Aquest moviment el va acabar de convèncer quan va comprovar amb quina rapidesa es podia aprendre la llengua, i va començar a participar activament en aquest món nou per a ell, que, a més, el transportava a d'altres cultures desconegudes que va descobrir després de la seva subscripció, l'any 1986, a *Popola Cinio* (de la *Xina popular*), una publicació profusament il·lustrada.

En els anys 1985-1986 va assistir a un curs que s'havia organitzat a la seu de l'Òmnium Cultural a Girona i que impartia Carme Llapart, una dona que s'havia hagut d'exiliar després de la Guerra Civil. El curs 1986-1987 es va matricular del nivell següent, al Centre Cívic de Santa Eugènia, i en aquest cas a càrrec del qui seria president de l'entitat, Emilio Aguilar.

També es va fer soci de l'entitat Girona Espero, associació en la qual va ocupar el càrrec de secretari. Va fer de redactor, traductor i coordinador de la revista *La Grilo*, la revista que editava la mateixa entitat, i també va ser representant d'aquesta associació a Llagostera. Va ser professor d'esperanto el curs 1987-1988 a Girona; va impartir classes d'esperanto a Figueres i a Sant Feliu de Guíxols, i va ser professor d'un curs d'esperanto per correspondència també organitzat per Girona Espero. Durant aquesta dècada presidí la secció juvenil de l'Associació Catalana d'Esperanto i va participar en dos congressos juvenils: el del 1988, a Zagreb, amb més de 700 persones; i a Kerkrade, Holanda, a la frontera alemanya, el 1989.

Al cap de poc es va traslladar a Tarragona, on va conèixer la seva parella, la Núria, que, com no podia ser d'altra manera, també era esperantista. A Tarragona va continuar mantenint contactes amb aquest món: va impartir classes d'esperanto al Centre de Lectura de Reus i va fer d'interpret en la presentació del llibre *Mdjaroj en Vojvodino*, d'un escriptor serbo-hongarès, també al Centre de Lectura de Reus.

Música, còmics i jocs de cartes en esperanto

Virgili va acabar la llicenciatura en filologia, torna a viure a Llagostera amb la Núria i els seus dos fills, i exerceix com a professor a secundària. Han passat trenta anys des dels seus primers festejos amb l'esperanto i ja no viu aquest món des de la primera fila de l'organització. Malgrat tot, i malgrat el temps passat, continua sentint la mateixa passió per aquesta llengua i pel món que l'envolta. Es pot passar hores i

hores parlant sobre aquest tema, que coneix en profunditat, i al llarg dels anys ha confegit una important col·lecció de diferents peces que tenen com a nexa comú l'esperanto: una important col·lecció de música de grups que interpreten cançons en esperanto (des de vinils a DVD), còmics i llibres il·lustrats, diccionaris, literatura catalana en esperanto, baralles de cartes, revistes, retalls de premsa, correspondència... D'entre les peces que conserva hi ha alguna rarsa com un vinil per aprendre esperanto del qual és autor el mateix Delfí Dalmau, o un disc de l'*Schola Cantorum* de la Universitat de Barcelona amb la interpretació en esperanto de peces tan conegudes com *L'Empordà*, *El rossinyol*, *Muntanyes del Canigó* i el *Laudeamus igitur*.

Fa poc temps, durant una temporada que tenia més temps lliure, Virgili va començar a catalogar les peces que tenia de la seva col·lecció i a posar-la a la xarxa d'Internet, a lpernity, on s'ha creat un grup esperantista prou important. També va començar a fer les seves primeres incursions en la literatura, i va escriure alguns poemes curts, que es varen publicar a la revista digital *Penseo*. Malgrat la solidesa i la personalitat d'aquests escassos poemes, sembla que ja no té temps per dedicar a l'escriptura. Tant si segueix el camí de la literatura o no; tant si es torna a implicar en el moviment esperantista o no, Virgili el que conserva és un bon grapat d'amics esperantistes amb els quals es continua relacionant, conversant en aquesta llengua, parlant d'on venim i cap on anem, intentant reconèixer les falsedats de la història que ens volen explicar i... intentant arreglar el món.

>> *Josep Virgili, a la dreta de la imatge, en un sopar d'esperantistes a Reus.*

